

Der var engang en lille pingvin. Han hed Choppingo. Han elskede at lytte til musik på sin radio. Hans mor og far var engang imellem lidt trætte af deres søn: dagen lang sad han med øret klistret til radioen, og han havde slet ikke lyst til at lege med de andre små pingviner, at fange fisk eller svømme rundt i det dejligt friske vand.

Choppingo var ligeglad. Han elskede sin musik. Det eneste, han savnede, var nogen at dele det med.

En dag fik de besøg af hans fars onkel, Onkel Pongo. Da han så Choppingos glæde ved musikken, der strømmede ud af den lille radio, tog han ham ved luffen, og de begav sig ind til byen. Choppingo vidste ikke, hvor de skulle hen, men han fulgte trygt med Onkel Pongo, mens de sludrede om musik og andre sjove ting. De kom ind til et stort hus, hvor en af Onkel Pongos gode venner arbejdede. De blev lukket ind gennem en bagdør, og ad snoede gange og trapper bevægede de sig ind gennem huset. Pludselig tyssede Onkel Pongos gamle ven på dem: bag en stor, tung dør kunne Choppingo nu høre musik. Helt mussestille åbnede de døren, og Choppingo så et stort symfoniorkester, der sad og spillede.

"Forte" brølede en mand, der stod foran orkestret, mens han slog op og ned i luften med en pind. "Det er dirigenten", hviskede Onkel Pongo. "Han viser med sin dirigentstok alle musikerne, hvordan de skal spille. Om de skal spille hurtigt eller langsomt, kraftigt eller svagt."

Choppingo var betaget! Al den herlige musik! Alle de instrumenter og musikere!

De listede ned til en af stolerækkerne i salen og sad og lyttede til resten af prøven. Orkestret skulle spille koncert om aftenen, så det var generalprøven - den sidste prøve inden koncerten - de var kommet ind til. Det var et stykke af en komponist ved navn Richard Strauss, som de spillede. "Ein Heldenleben" hed stykket, og Onkel Pongo fortalte efter prøven, at musikken fortalte en historie om en helts liv og levned.

Da musikerne holdt pause, gik Choppingo og Onkel Pongo hen og hilste på dirigenten. Han var en flink mand og slet ikke så farlig, som Choppingo først havde troet, da han så ham dirigere orkestret. Da dirigenten forstod hvor glad, Choppingo var for musik, inviterede han ham ind til koncerten samme aften. Han måtte gerne tage sine forældre med, så de sammen kunne opleve hele symfoniorkestret spille.

Choppingo kunne næsten ikke vente. Han trippede rundt hele eftermiddagen, hørte lidt musik på sin radio og fortalte for 17. gang sin mor om alle de ting, han havde oplevet med orkestret.

Endelig skulle de afsted, og aftenens koncert blev lige den succes, Choppingo havde håbet på. Musikerne spillede helt fantastisk og førte publikum ud på en vidunderlig og fascinerende rejse.

I dagene, der fulgte, svævede Choppingo rundt på en lille sky. Han sang og traliede og kunne slet ikke koncentrere sig om andet. Til sidst tog hans mor ham ved vingen, og sammen begav de sig endnu engang ind til det store symfoniorkester. Hans mor fik lov til at tale med chefen for orkestret. Det var en meget flink mand, og da han havde forstået hvor meget, musikken betød for den lille pingvin, lavede han en aftale med Choppingos mor om, at Choppingo måtte komme ligeså meget, han ville hos orkestret, når bare han lovede at passe sin skole og ikke gå i vejen under prøverne.

Derfor kan man nu næsten altid se en lille pingvin sidde og lytte og følge med i noderne, når symfoniorkestret øver sig til de mange koncerter.